

HÖGSTA DOMSTOLENS BESLUT

meddelat i Stockholm den 16 februari 2007

Mål nr

Ö 3592-06

SÖKANDE

SÅ

MOTPART

Riksåklagaren

Box 5553

114 85 Stockholm

SAKEN

Resning

TIDIGARE AVGÖRANDE

Göta hovrätts dom den 10 november 2003 i mål B 1732-03

HÖGSTA DOMSTOLENS AVGÖRANDE

Högsta domstolen beviljar den sökta resningen såvitt avser hovrättens förordnande om förverkande av villkorligt medgiven frihet samt undanröjer detta förordnande. Resningsansökningen i övrigt lämnas utan bifall.

YRKANDEN I HÖGSTA DOMSTOLEN

SÅ har ansökt om resning och yrkat att Högsta domstolen skall i första hand undanröja hovrättens dom och återförvisa målet till hovrätten för ny prövning samt i andra hand nedsätta straffet till 10 års fängelse och undanröja förverkandet av den villkorligt medgivna friheten.

Riksåklagaren har medgett resning i den del som avser förverkande av villkorligt medgiven frihet men bestritt bifall till ansökningen i övrigt.

BAKGRUND

SÅ utlämnades från Tyskland till Sverige i mars 2003 för lagföring av grovt narkotikabrott och grov narkotikasmuggling vid upprepade tillfällen under tiden den 1 juli – den 3 december 2002. Därefter begärdes från svensk sida tillåtelse från Tyskland till lagföring av ytterligare narkotikabrott under år 2002, vilket medgavs.

Åtal för de brott utlämningen avsåg väcktes vid Norrköpings tingsrätt, som den 1 juli 2003 meddelade en fällande dom i målet mot SÅ. Sedan domen överklagats dömde Göta hovrätt den 10 november 2003 SÅ för grovt narkotikabrott och grov narkotikasmuggling samt bestämde påföljden, med tillämpning av 26 kap. 2 § brottsbalken, till fängelse 11 år. Samtidigt förklarade hovrätten tidigare villkorligt medgiven frihet helt förverkad. Den villkorligt medgivna friheten hänförde sig till en dom av Motala tingsrätt den 1 mars 1999, genom vilken SÅ dömts till fängelse 4 år 6 månader för

grovt narkotikabrott. Han frigavs villkorligt från straffet den 21 januari 2002 med en återstående strafftid om 1 år 6 månader.

SKÄL

SÅ har som grund för sin resningsansökning gjort gällande att hovrättens rättstillämpning strider mot lag i två avseenden. För det första har det enligt SÅ varit fel av hovrätten att förverka den villkorligt medgivna friheten, eftersom utlämningen inte omfattade verkställighet av det straff han dömts till av Motala tingsrätt. För det andra anser SÅ att hovrätten inte har haft rätt att tillämpa straffskärpningsregeln i 26 kap. 2 § brottsbalken eftersom den bestämmelsen inte angetts i den svenska utlämningsframställningen eller annat material som överlämnades till tyska myndigheter i utlämningsärendet.

Av den svenska utlämningsframställningen framgår att SÅ inte har begärts utlämnad för verkställighet av straffet för det brott han dömts till av Motala tingsrätt. Det tyska utlämningsbeslutet omfattar följaktligen inte sådan verkställighet. Något tillstånd att verkställa detta straff har heller inte inhämtats från Tyskland i senare skede. Hovrättens förordnande om förverkande av den villkorligt medgivna friheten innebär att SÅ berövas sin frihet för verkställande av straff för annat före hans överlämnande begånget brott än de han utlämnats för och därmed ett åsidosättande av den s.k. specialitetsprincipen enligt artikel 14 i 1957 års Europeiska utlämningskonvention.

Att den konventionsstadgade specialitetsprincipen respekteras får anses vara ett villkor vid utlämningen vilket enligt 2 kap. 8 § andra stycket brottsbalken

skall gälla här. Med hänsyn till det anförda finns det förutsättningar att med stöd av 58 kap. 2 § 5 rättegångsbalken bevilja resning såvitt gäller hovrättens förordnande om förverkande av den villkorligt medgivna friheten. Eftersom saken får anses uppenbar kan Högsta domstolen med stöd av 58 kap. 7 § rättegångsbalken omedelbart undanröja förordnandet.

När det gäller SÅs åberopande av att hovrätten tilläpdat 26 kap. 2 § brottsbalken, kan det konstateras att denna bestämmelse inte har angetts i den svenska utlämningsframställningen eller i handlingar som annars har överlämnats i samband med denna. Bestämmelser rörande påföljden, såsom straffskärpningsregler, kan emellertid inte anses omfattade av specialitetsprincipen (jfr Påle, Villkor för utlämning, s. 300 f.). Det har från tysk sida i samband med utlämningen av SÅ inte heller uppställts något villkor gällande påföljden. Svensk domstol har följaktligen vid bestämmande av påföljden inte varit förhindrad att fullt ut tillämpa gällande svenska bestämmelser på området. Det finns därmed inte skäl att bevilja resning med anledning av hur hovrätten bestämt strafftiden.

I avgörandet har deltagit: justitieråden Bo Svensson, Göran Regner (referent), Nina Pripp, Marianne Lundius och Per Virdesten
Föredragande revisionssekreterare: Monica Ericsson